Marafkó László

A kis Hercegh új farmere

A kis Hercegh ott ült a nappali közepén, ölében egy farmernadrág – és keservesen zokogott. Zsuzsa mama berohant a konyhából. „Mi történt, kis Hercegh?" A Hercegh családban születéskor a vezetéknév után mindenkinek kijárt a „kis Hercegh" megszólítás (kivétel volt a másodiknak született Noémi, akinek a „kis Herceghnő" dukált), de véglegesen a négy gyerek közül a legkisebb fiún, Mátén ragadt meg a megszólítás.

Zsuzsa anyuka azzal a tudattal hagyta ott a becsomagolt meglepetést, hogy lesz majd nagy öröm a nagycsoportosként már jócskán elhasznált gyereknadrág helyett a nagyfiús, új darab láttán. A legnagyobb fiú, Dávid nem volt otthon, mert a külföldi ösztöndíjra pályázó érettségiző épp különórára ment, így berohant a gimnazista kamaszlány és a bátyó, a negyedikes Balázs: „Mi az ábra, kis Hercegh?" Máté könnyei a farmert áztatták. „Nem ezt ígértétek! Csalás" – zokogta a legkisebb. „Mi nem ígértünk semmit, kis Hercegh…" – kezdte volna a kezében nyelvkönyvet lóbáló Noémi, de anyja egy pillantással leintette. „Mit ígértünk és mit nem?" „Azt, hogy Balázs gatyája lesz az enyém. Ahogy ő is mindig a Dávidét kapta. Ahogy az nálunk mindig, ti mondtátok, hogy nálunk mindig öröklődik." Zsuzsa mamán volt a sor, mármint hogy majdnem elpityeredett. Persze, a meghatódástól. Mert a sorrend, mióta a család szaporodott, tényleg ez volt. Kivéve Noémi ruháit, bár egyszer a virágmintás zokniját Balázs kíváncsian felvette, de az osztálytársak kicsúfolták– „lányos, lányos" –, így többé ilyen nem fordult elő. Tény, hogy az óvónői meg az apuka mérnöki fizetéséből bizony csak szigorú beosztással lehetett kijönni. S általában nem dobtak ki semmit. Ha Elemér apuka előjött az ő gyerekkori történeteivel, a három nagyobb már kívülről fújta: „Tudjuk, 'norvég' ingeid voltak, mert a nagyi a kirojtosodott ingnyakat kifordította, a varrógépén visszavarrta, „kifjordította", s így még jó volt évekig."

Nagy családi ebédeknél visszatérő történet volt az is, amikor Noémi egyszer megkérte Elemér aput, hogy ha érte jön, ne álljon már oda a suli elé a leharcolt kis Suzukijával (nagyapai „levetett darab", hogy nagybevásárlásoknál apuka ne egy bazi hátizsákban cipelje haza a kaját), mert az „olyan ciki". Tény, hogy Noémi akkoriban Somodi Rolanddal „futott", akinek apja a főbejárat elé bődületesen erős terepjáróval érkezett. Dávid, a nagy ész másnap matricát ragasztott a Suzuki hátsó szélvédőjére: „Óvatosan előzz, Góliát elemmel meghajtott kocsi!" Otthon csak

annyit árult el: ha ő, a korkedvezményes jogosítványával sem ül bele a kocsiba, mert biciklivel jár, akkor viheti a Góliát.

A család nagy igazságtevője, Balázs, akin most is az örökségként remélt, nyúzott farmer díszelgett, elébe állt: „Figyelj, kis Hercegh! Cserélhetünk." Azzal leengedte a saját nadrágját, felemelte a Máténak szánt újat, és elkezdte felhúzni, ám a térde tájékán megfeszült, fél nadrágszárba szorulva állt, mire Noémi nevetőgörcsöt kapott. „No, kis Hercegh, most mi a túró legyen?" Máté döbbenten nézte a mutatványt.: „Nem ér, hülyéskedsz…" „Én vinném, de nem megy" – és Balázs lehúzta az ajándék farmert. Újra a régit vette fel, s amikor lehajolt az öccséhez, hogy vigasztalóan meglegyintse, a fenekén hatalmas reccsenéssel elrepedt a kiérdemesült ruhadarab. Ezt már korra és nemre való tekintet nélkül nem lehetett elviselni fuldokoltató hahota nélkül. Most viszont Balázs dühödött meg: „Mi a fenében megyek a holnapi matekversenyre?" Noémi nem hagyta ki a lehetőséget: „A harisnyanadrágom, amiben futni szoktam, neked talán túl sportos?" Erre Máté arcán is megjelent egy kis mosoly: „De akkor se igazság" – mondta. Ebben maradtak. Meg az új farmerben.

Elemér apu vacsoránál – mint mindig – példabeszédbe kezdett volna, de Balázs morcosan leintette: „Apa, hagyjuk Norvégiát. Egyébként most olvastam, a norvég fjordok hegyomlások miatt vannak veszélyben. A gatyám ehhez túl kevés!"